

Баба Марта. Ама вижъ гърнето, бате, почва да замръзва отъ къмъ едната си страна. Чакай да го дръпна, че то... (отхлюпва и опитва боба). Че вкусенъ! Чакай да го сипя. Я да сложа трапезата, че да си похапнемъ. Ти си измръзналъ, бате, и трѣбва да си полегнешъ.

Голѣмиятъ. Колко си добра, сестричко! Само да не забравишъ, като си легна, да събудишъ брата Априлъ, да бди кога дойде твоятъ редъ да излизашъ вънъ... Чу ли?

Баба Марта. Нищо, бате... Нека си поспи... Азъ и вънъ и вжтре ще бдя.

Голѣмиятъ. Да... Не може... всѣки за реда си.

Баба Марта. Ехъ, щомъ е тъй...

(Отвънъ Малкъ Сѣчко духа свирепо).

Голѣмиятъ. Вижъ го ти... разлудува се. Не знае, че съ зле работа се не върши.

Баба Марта. Ами! Вироглаво момче!

Голѣмиятъ. Забравихъ да му разправа приказката, та да го вразумя.

Баба Марта. Каква приказка?

Голѣмиятъ. За слънцето и вѣтъра.

Баба Марта (слагайки трапезата). Че разправи я да я чуя.

Голѣмиятъ (сѣда на трапезата). Че единъ пжтникъ тръгналъ за нѣкжде. Видѣлъ го вѣтърътъ и рекълъ на слънцето:

— Искашъ ли да смъкна кожуха на този човѣкъ?

— Не можешъ, — рекло слънцето.

— Мога, — рекълъ вѣтърътъ и почналъ да духа съ всичка сила.

Баба Марта. Е смъкналъ ли го, а?

Голѣмиятъ. Не можалъ! Колкото повече духалъ вѣтърътъ, толкова повече пжтникътъ си закопчавалъ кожуха. Тогава слънцето рекло:

— Гледай ти сега, какъ азъ ще му смъкна кожуха.

— Не можешъ, — рекълъ вѣтърътъ.

— Ще видишъ, — рекло слънцето и почнало да пече кротко-кротко. Пжтникътъ се затоплилъ, запотилъ се и най-после самъ смъкналъ кожуха си.

Баба Марта. Е, тъй е то — съ добро всичко може. Блага дума желѣзни врата отваряла, казватъ.

Голѣмиятъ. Разправи я на Сѣчко, като се върне. Сега на: той е вѣтърътъ, пъкъ ти си слънцето.

Баба Марта (скромно). Ами... Ами...

Голѣмиятъ. Че ти и безъ туй ни грѣешъ и безъ слънце, сестро!

Баба Марта. Малка съмъ за слънце азъ, ами да събудя братята, че да ядемъ.

Баба Марта (буди ги). Хайде братя, ставайте да ядемъ... Че Малкъ Сѣчко смръзна боба въ гърнето зеръ. Хайдете, че трѣбва да се яде и после да се бди. Хлѣба на хората трѣбва да пазимъ...

Завеса.

Свѣтославъ Камбуровъ Фуренъ